

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **M.V.**, bytem P. 1, H. 499/2, zast. Mgr. Lubošem Havlem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 404/30a, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 8, Pod Sídlištěm 9/1800, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného sp. zn. V-10528/2012-101 o povolení vkladu vlastnického práva k nemovitostem zapsaným na LV č. 2664 v k. ú. Břevnov

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 25. 7. 2012 se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného o povolení vkladu vlastnického práva k nemovitostem zapsaným na LV č. 2664 v k. ú. Břevnov ve prospěch paní E.H., které bylo vydáno v řízení vedeném pod spisovou značkou V-10528/2012-101 (dále též jen „napadené rozhodnutí“). V žalobě konstatoval, že dne 9. 3. 2012 uzavřela jeho bývalá manželka H.V. jako prodávající s E.H. jako kupující kupní smlouvu týkající se nemovitostí zapsaných na LV č. 2664 v k. ú. B. (dále jen „předmětné nemovitosti“). Z důvodu existence pohledávek vůči své bývalé manželce ve výši 14.333.458,- Kč podal žalobce dne 20. 3. 2012 u Obvodního soudu pro Prahu 6 návrh na vydání předběžného opatření, v němž požadoval, aby jí bylo zakázáno nakládat s předmětnými nemovitostmi. O podání návrhu žalobce ještě téhož dne vyrozuměl žalovaného. Obvodní soud pro Prahu 6 usnesení o nařízení předběžného opatření vydal dne 22. 3. 2012 a žalobce ho žalovanému osobně doručil dne 26. 3. 2012. Vklad vlastnického práva k předmětným nemovitostem ve prospěch paní E.H. byl proveden dne 27.

3. 2012, tedy poté, kdy bylo vydáno a žalovanému doručeno předběžné opatření zakazující H.V. nakládat s předmětnými nemovitostmi.

Žalobce následně v žalobě citoval ustanovení § 76f odst. 2 o.s.ř. a § 5 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 265/1992 Sb.“) a namítl, že žalovaný postupoval v rozporu s tímto zákonným ustanovením, protože vklad provedl až poté, co bylo vydáno předběžné opatření zakazující H.V. nakládat s předmětnými nemovitostmi. Návrh na vklad pozbyl vydáním předběžného opatření právních účinků, a žalovaný tak měl tento návrh zamítnout. Jím vydané rozhodnutí o povolení vkladu je rozhodnutím vydaným v rozporu se zákonem a nadto se jedná o rozhodnutí vydané bez návrhu (původně podaný návrh pozbyl právních účinků), k čemuž žalovaný nemá pravomoc. Dle názoru žalobce trpí napadené rozhodnutí takovými vadami, pro které je vůbec nelze považovat za rozhodnutí správního orgánu. Jedná se tedy o nicotné rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu. Důvodem jeho nicotnosti je absolutní nedostatek pravomoci žalovaného k jeho vydání a též nedostatek právního podkladu pro vydání rozhodnutí.

Žalobce podotkl, že podle § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek, ani žaloba ve správním soudnictví. Žaloba na vyslovení nicotnosti rozhodnutí je tak jedinou možností, jak se lze proti postupu žalovaného bránit.

Žalobce dále zmínil, že postup žalovaného v dané věci byl atypický i tím, jak rychle vkladové řízení proběhlo. Standardní lhůtou k vyřízení návrhu na vklad ze strany žalovaného je jeden měsíc, avšak v daném případě celá procedura proběhla za dva týdny, přičemž mezi zahájením vkladového řízení a předáním vkladu k aktualizaci neproběhl ani týden.

Závěrem žalobce konstatoval, že dne 12. 4. 2012 zaslal žalovanému dopis, ve kterém proti jeho postupu protestoval a žádal nápravu. V odpovědi na tento dopis se však žalovaný vůbec nezabýval časovou posloupností kroků mezi podáním návrhu na vklad, vydáním předběžného opatření ze dne 22. 3. 2012 a provedením vkladu. Žalobce také opakovaně telefonicky upozorňoval žalovaného na nesprávnost jeho postupu a na to, že kupní smlouva, na základě které mělo dojít k převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem, je zřejmě neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Tyto podněty žalobce zůstaly bez jakékoliv reakce ze strany žalovaného.

Žalobce v podané žalobě označil za osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s.ř.s. H.V. a E. H. Ani jedna z nich však práva osoby zúčastněné na řízení neuplatnila.

Městský soud v Praze, úsek správního soudnictví, u kterého byla žaloba podána, dne 31. 8. 2012 věc krátkou cestou postoupil věc oddělení civilního soudnictví téhož soudu, neboť dospěl k závěru, že se jedná o žalobu proti rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí podle části páté o.s.ř. Oddělení civilního soudnictví Městského soudu v Praze však se závěrem správního úseku nesouhlasilo a podalo k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zahájení kompetenčního sporu. Zvláštní senát Nejvyššího správního soudu pak v usnesení ze dne 28. 5. 2013 čj. Konf 8/2013 – 12 rozhodl, že příslušným k vydání rozhodnutí je soud ve správním soudnictví, který jediné je nadán pravomocí vyslovovat nicotnost správních rozhodnutí, a to v zásadě bez ohledu na to, zda se jedná o správní rozhodnutí o subjektivních právech veřejných či soukromých.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že nicotný je správní akt, který trpí natolik závažnými vadami, že jej vůbec za rozhodnutí považovat nelze. Takovými vadami jsou například nedostatek pravomoci, absolutní nepříslušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti či založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/ 2001-96.

V případě nedostatku právního podkladu k vydání rozhodnutí jakožto vady zakládající nicotnost rozhodnutí se dle žalovaného musí jednat o nedostatek právní a nikoli skutkový. Nedostatkem právního podkladu k vydání rozhodnutí tak byla vždy myšlena neexistence zákonného ustanovení, na jehož základě by správní orgán rozhodoval. K namítanému nedostatku pravomoci k vydání napadeného rozhodnutí žalovaný ve vyjádření uvedl, že podle § 10 správního řádu jsou správní orgány věcně příslušné jednat a rozhodovat ve věcech, které jim byly svěřeny zákonem nebo na jeho základě. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 359/1992 Sb., o zeměměřičských a katastrálních orgánech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zeměměřičských a katastrálních orgánech“) vykonávají státní správu katastru nemovitostí České republiky katastrální úřady. Vkladové řízení bylo do 31. 12. 2013 upraveno v § 2 a násl. zákona č. 265/1992 Sb., který uvádí, že jsou-li podmínky vkladu splněny, katastrální úřad rozhodne, že se vklad povoluje, v opačném případě, jakož i tehdy, ztratí-li návrh dle zvláštního zákona své právní účinky, návrh zamítne. Z výše uvedeného dle názoru žalovaného plyne, že napadené rozhodnutí o povolení vkladu bylo vydáno v souladu se zákonem a netrpí žádnou z vad, která by způsobovala jeho nicotnost. Žalovaný má za to, že skutečným smyslem žaloby je žalobcova snaha dosáhnout věcného přezkumu existujícího (a tedy nikoliv nicotného) rozhodnutí o povolení vkladu, nicméně takový přezkum zákon nepřipouští. Na tomto místě žalovaný citoval § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., a dále § 18 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, a s poukazem na tuto právní úpravu poznamenal, že na nemožnosti přezkoumávat rozhodnutí o povolení vkladu se nic nezměnilo ani po 1. 1. 2014.

I kdyby nebylo toho, že námitka žalobce není způsobilým důvodem k závěru o nicotnosti napadeného rozhodnutí, a že přezkum rozhodnutí katastrálního úřadu o povolení vkladu zákon nepřipouští, bylo by dle žalovaného nutno konstatovat, že žalobci se nepodařilo nijak zpochybnit věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o povolení vkladu bylo dne 19.3.2012 provedeno zápisem ve spisu a téhož dne nabylo právní moci. Předběžné opatření bylo nařízeno usnesením soudu ze dne 22. 3. 2012. K pozbytí právních účinků návrhu na vklad tedy v dané věci nedošlo, neboť podle § 76f odst. 2 o.s.ř. pozbývá právní účinky pouze takový návrh na vklad, o němž ještě nebylo pravomocně rozhodnuto. Zápisem vkladu vlastnického práva, ke kterému došlo dne 27. 3. 2012, katastrální úřad toliko splnil svou povinnost provést na základě existujícího pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu zápis do katastrálních operátů.

K žalobcem namítané atypičnosti postupu žalovaný závěrem poznamenal, že v době vydání napadeného rozhodnutí bylo u bezvadných návrhů na vklad běžné vydání rozhodnutí o povolení vkladu do týdne s tím, že k zápisu došlo v průběhu týdne následujícího.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že důvodem nicotnosti napadeného rozhodnutí je dle jeho přesvědčení nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí,

konkrétně neexistence návrhu na vklad vlastnického práva, protože podaný návrh pozbyl svých právních účinků vydáním předběžného opatření. Žalobce si je vědom toho, že rozhodnutí o povolení vkladu nelze dle relevantní právní úpravy přezkoumávat. Pro tyto případy však existuje institut žaloby na nicotnost, kterou lze napadnout „rozhodnutí“, které ve skutečnosti rozhodnutím není. Dle mínění žalobce z údajů katastru nemovitostí nevyplývá, že vklad byl povolen zápisem ve spisu již dne 19. 3. 2012. Jako datum provedení vkladu je uveden až den 27. 2. 2012, z čehož žalobce dovozuje, že napadené rozhodnutí bylo učiněno až po vydání předběžného opatření, a je proto nicotné.

V posuzované věci vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal.

Podle § 77 odst. 2 správního řádu nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o zeměměřičských a katastrálních orgánech katastrální úřady vykonávají státní správu katastru nemovitostí České republiky.

Podle § 5 odst. 2 zákona č. 359/1992 Sb., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, jestliže jsou podmínky vkladu splněny, katastrální úřad rozhodne, že se vklad povoluje; v opačném případě, jakož i tehdy, ztratil-li návrh podle zvláštního zákona své právní účinky, návrh zamítne.

Podle § 76f odst. 2 o.s.ř., ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, bylo-li účastníku předběžným opatřením uloženo, aby nenakládal s určitou nemovitostí, pozbývá návrh na vklad práva týkajícího se této nemovitosti, o němž dosud nebylo příslušným orgánem pravomocně rozhodnuto, své právní účinky; to platí i tehdy, jestliže účastník učinil právní úkon týkající se nemovitosti dříve, než se usnesení o nařízení předběžného opatření stalo vykonatelným.

Podle § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, lze provést zápisem ve spisu. Proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek, ani žaloba ve správním soudnictví.

Podle § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, katastrální úřad provede vklad údajů o právních vztazích do katastru na základě pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu ke dni, kdy mu byl tento návrh doručen.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Klíčová námitka žalobce, že napadené rozhodnutí o povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem je nicotné, protože návrh na vklad práva týkajícího se těchto nemovitostí pozbyl v důsledku předběžného opatření vydaného dne 22. 3. 2012

Obvodním soudem pro Prahu 6 právní účinky, je neopodstatněná. Soud z obsahu správního spisu vztahujícího se k této věci zjistil, že napadené rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl ve věci sp. zn. V-10528/2012-101 podle § 5 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., tak, že vklad práva do katastru nemovitostí se povoluje, bylo vydáno dne 19. 3. 2012. Toto rozhodnutí bylo podle § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., provedeno zápisem ve spisu.

Jak dovodil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2006 sp. zn. 29 Odo 1149/2003, na jehož úplné odůvodnění soud na tomto místě pro stručnost odkazuje, *„jde-li o rozhodnutí, jímž katastrální úřad zcela povolil vklad práva do katastru nemovitostí, a je-li takové rozhodnutí provedeno zápisem ve spisu (§ 5 odst. 3, věta první, zákona č. 265/1992 Sb., v rozhodném znění), nabývá (obecně) právní moci tímto zápisem. Uvedená úprava tedy nahrazuje v ostatních případech ve vkladovém řízení požadované oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí (tj. jeho doručení), aniž by ovšem takový postup katastrálnímu úřadu zapovídala.“*

Z výše uvedeného plyne, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 3. 2012, kdy bylo provedeno zápisem do spisu. To ovšem znamená, že v době, kdy bylo Obvodním soudem pro Prahu 6 vydáno předběžné opatření, na které žalobce poukazuje, tj. ke dni 22. 3. 2012, již bylo žalovaným o povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem pravomocně rozhodnuto. Na danou věc proto nelze aplikovat § 76f odst. 2 o.s.ř., neboť toto zákonné ustanovení dopadá pouze na případy, kdy v době vydání předběžného opatření zakazujícího účastníku nakládat s určitou nemovitostí nebylo dosud o návrhu na vklad práva týkajícího se této nemovitosti příslušným orgánem (katastrálním úřadem) pravomocně rozhodnuto. Jinak řečeno, v souzené věci návrh na povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem ve prospěch paní E.H., o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, nepozbyl právní účinky podle § 76f odst. 2 o.s.ř., protože o tomto návrhu žalovaný pravomocně rozhodl dříve, než bylo vydáno usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 o nařízení předběžného opatření ve vztahu k totožným nemovitostem. Návrh na vklad byl proto náležitým podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný jakožto příslušný správní orgán oprávněně rozhodl o povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem ve prospěch paní E.H. (to, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem k vydání napadeného rozhodnutí, žalobce – i dle svého výslovného prohlášení v replice - nijak nezpochybňuje).

Tím ovšem padá celá konstrukce, na níž žalobce zbudoval své závěry o nicotnosti napadeného rozhodnutí. Jak své tvrzení o absolutním nedostatku pravomoci žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí bez potřebného návrhu, tak i tvrzení o nedostatku podkladu pro jeho vydání totiž žalobce odvíjel právě z mylného přesvědčení, že návrh na povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem ve prospěch paní E.H. pozbyl své právní účinky podle § 76f odst. 2 o.s.ř., a nebyl tak náležitým podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí.

Žalovanému nelze než přisvědčit v tom, že z hlediska časové posloupnosti je nutno rozlišovat rozhodnutí o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí na straně jedné a vlastní vklad vlastnického práva do katastrálního operátu (katastru), který je katastrální úřad v souladu s § 5 odst. 3 písm. a) katastrálního zákona povinen provést na základě pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu, a to ke dni, kdy mu byl návrh na vklad doručen. Zápisem vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem, k němuž skutečně došlo dne 27. 3. 2012, tedy žalovaný plnil výše uvedenou povinnost provést na základě předchozího

pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu (ze dne 19. 3. 2012) zápis vkladu vlastnického práva do katastru.

Žalobce nemůže žalovanému důvodně vytýkat rychlost, s jakou napadené rozhodnutí vydal. Žalovaný, stejně jako kterýkoliv jiný správní orgán, je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů a ve stanovených lhůtách. Skutečnost, že žalovaný takto v souzené věci postupoval a napadené rozhodnutí vydal urychleně, navíc rozhodně nemůže být důvodem zakládajícím nicotnost tohoto rozhodnutí.

Žalobcova argumentace o tom, že písemně i telefonicky kontaktoval žalovaného a upozorňoval ho na nesprávnost jeho postupu, je pro posouzení opodstatněnosti žaloby irelevantní, neboť se zcela míjí s důvody, které dle žalobních bodů způsobovaly nicotnost napadeného rozhodnutí. Totéž platí i pro přesvědčení žalobce o možné neplatnosti kupní smlouvy, která tvořila podklad pro rozhodnutí žalovaného o povolení vkladu vlastnického práva k předmětným nemovitostem, pro její rozpor s dobrými mravy.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili).

Soud pro úplnost uvádí, že zvažoval i to, zda by žaloba neměla být odmítnuta pro nepřípustnost. Žaloba, kterou se žalobce domáhá vyslovení nicotnosti rozhodnutí správního orgánu, je totiž stále žalobou ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s., tj. žalobou proti rozhodnutí správního orgánu uplatněnou v rámci správního soudnictví. Proti rozhodnutí, kterým se povoluje vklad práva do katastru, je ale taková žaloba podle § 5 odst. 3 zákona č. 265/1992 Sb., nepřípustná. Soud však žalobu posoudil meritorně, neboť vzal v úvahu změnu právní úpravy, k níž po podání žaloby došlo. Podle nyní účinného § 18 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon) proti rozhodnutí, kterým se vklad povoluje, není přípustný žádný opravný prostředek, přezkumné řízení, obnova řízení ani žaloba podle ustanovení občanského soudního řádu o řízení ve věcech, o nichž bylo rozhodnuto jiným orgánem. Citované ustanovení tedy na rozdíl od předchozí právní úpravy neoznačuje za nepřípustnou žalobu ve správním soudnictví, která by směřovala proti rozhodnutí o povolení vkladu. Protože soud rozhodoval v době účinnosti právní úpravy obsažené v § 18 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, nemohl již žalobu jako nepřípustnou odmítnout.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. ledna 2016

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová